

## **O întrebare serioasă și un răspuns corect**

*Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El. Atunci Isus a zis celor doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?” „Doamne”, I-a răspuns Simon Petru, „la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.” Ioan 6, 66-69*

Fraților, noi credem că cel neprihănit va rămâne pe drumul său și că cel ce are mâinile curate va rămâne tare. Noi credem și că cine crede în Hristos, are viața veșnică și de aceea va trăi permanent. Apa vie, pe care Hristos o dă unui om, va deveni în el o fântână de apă, care va curge în viața veșnică. Domnul nostru a spus despre oile Sale, că nu vor pieri și nimeni nu le va zmulge din mâna Sa. Dar noi mai știm și că dacă cineva dă înapoi, Domnul nu are plăcere de el, și noi suntem siguri că »fără sfințire nimeni nu va vedea pe Domnul«. Nu ne temem că El va pierde vreodată pe cineva pe care El l-a ales, dar nu vrem să facem abuz de har. Vom considera abuz, dacă vom deveni indiferenți, îndrăzneți și mândri și ne vom închipui că nu putem cădea sau că nu ne vom abate de la calea cea dreaptă. Credem adevărul, că cei sfinți vor răbda până la sfârșit. Dar ni se pune întrebarea, suntem noi cu adevărat copii ai lui Dumnezeu? Este în noi sămânța nepieritoare, care trăiește și rămâne veșnic? Și cum putem ști că suntem copii ai lui Dumnezeu, dacă nu prin această perseverență, care este într-adevăr efectul acțiunii harului, dar este în același timp unul din semnele cele mai sigure că suntem copii ai lui Dumnezeu, căci harul lui Dumnezeu nu este în inimă, dacă în ea nu este perseverența până la sfârșit. »Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit«. Dar ce-ar fi dacă am avea numai licărirea trecătoare a unei iluminări și apoi vom cădea din nou în întunericul mare al Egiptului? Aici este un motiv suficient pentru o teamă sfântă. Veniți fraților, voi care vă încredeți în harul neschimbător, în dragostea și puterea lui Dumnezeu, fiecare din voi să se verifice și faceți din timpul acesta un moment de cercetare al inimii.

### **De ce întrebă Domnul pe ucenici?**

Cu siguranță nu a vrut să le pricinuiască dureri inutile. A avut un motiv înțelept pentru care i-a verificat cu o astfel de întrebare.

Mai întâi îi întreabă, pentru că era un timp de decădere. »Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El.« Veți constata că în toate bisericile au existat timpuri când oamenii au venit șuvoi, când mulți zburau spre biserică ca porumbeii spre ferestrele lor, dar fericită este biserica care nu a avut niciodată un timp când a fost părăsită de oameni, când mulți din cei care au fost puși la încercare nu au rezistat și nu au mai putut fi găsiți. Bisericile au vara lor, ca și grădinile noastre, și atunci totul este plin. Însă apoi vine iarna, și, vai, cât de goale devin! Nu am văzut noi toți apa mânăta de flux peste maluri, și nu am văzut noi refluxul, când fiecare val a devenit mai mic decât cel anterior? Astfel de flux și reflux există în istoria Bisericii lui Hristos. În unele zile sunt mulți care vin, iar în alte zile oamenii par să se rușineze de credința creștină. Merg pe drumul presărat cu mii de înșlătorii, iar biserica este slăbită prin învățături greșite, asemănarea cu lumea, prin indiferență și tot felul de lucruri rele. Deseori istoria bisericii poate fi prezentată în felul următor: »Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit.« Este bine când Domnul spune aceluia care mai stau tare: »Voi nu vreți să vă duceți?« O, dragi prieteni, unii dintre voi sunt tari acolo unde biserica înflorește. Ce va fi dacă pastorul ar muri, sau numele lui ar fi vorbit de rău? Ce se va întâmpla dacă se va vedea o decădere a bisericii în toate activitățile? Aveți măduvă destulă în oase ca să rămâneți credincioși, când toți ceilalți devin necredincioși? Aveți curajul să fiți ca Daniel, „curajul să stai singur“? Puteți lupta în continuare când bătălia a fost pierdută? Puteți intra în spărtură și să fiți ultimii viteji curajoși care apără trecătoarea

împotriva tuturor agresorilor? Vai, cât sunt de mulți cei care înnoată în lungul râului! Cât de puțini sunt cei care înnoată împotriva curentului! Ce repede sunt oamenii cuprinși de o frică îngrozitoare și fug din toate puterile, când văd pe alții că fug din luptă! Cât de puțini apără podul, ca viteazul Horațiu din vechime! Pe drept poate Mântuitorul să ne pună astăzi întrebarea, căci și noi suntem tot așa de slabi și nestatornici ca și alții, și s-ar putea să vină timpuri mai rele decât acestea: »Voi nu vreți să vă duceți?«

Pe lângă aceasta era un timp de decădere între ucenici. »Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El.« Ucenici? Da, nu simplii codași, nu mitocănimea, care s-a alipit de El din cauza pâinii și peștilor pe care i-ai mâncat, ci unii din ucenicii Lui s-au întors înapoi. Cei care au auzit cuvintele Lui și un timp L-au numit »Domnul și Învățătorul«, chiar și dintre aceștia unii au devenit dezertori. Numele lor rămâne, ei sunt numiți »ucenici«, cu toate că s-au întors înapoi. Și aceasta arată vina mare a acelor femei și bărbați care intră în Biserică și după un timp se îndreaptă spre învățături greșite sau spre păcat: ei pleacă în uniforma regală și poartă livrea lui Hristos în slujba lui Satan. Peceta ucenicului este pe toți, cu toate că s-au abătut. Vor fi judecați conform cu afirmația lor și vor primi o pedeapsă grea ca necredincioși. Citim despre »Simon leprosul«, el este numit leprosul, după ce a fost vindecat. Aici, dimpotrivă, sunt din aceia care poartă numele lor bun, chiar dacă rușinea lor a fost dată pe față. Aceasta face ca trădarea lor să fie mai îngrozitoare. Așa cum numele de »curvă« însoțea pe Rahab, după ce a devenit o femeie cinstită și credincioasă, tot așa îi însoțește numele bun, după ce a încetat să li se mai potrivească, și rămâne ca o amintire a nebuniei lor îngrozitoare. Du-te și locuiește pe străzile mahalalei, prefă-te cât poți de mult – de fiecare dată când vei apărea pe stradă, vecinii tăi vor spune, chiar dacă nu-ți vor spune în față, vor șopti în spatele tău: „Acolo merge unul care a fost ucenic. Acolo este unul care a zis că este un urmaș al lui Hristos, dar a întors spatele Domnului său.“ Amintirea mărturisirii tale va rămâne toată viața, ea va rămâne în veșnicie. Dacă ești un lup în piele de oaie, unele fire de lână vor atârna de tine mult timp după ce ai tras pielea de oaie peste capul tău. Ah, fie ca niciunul din noi să nu fie vreodată dintre ucenicii care s-au depărtat de Isus și nu au mai umblat cu El! Dar când ucenici cad, este timpul să întrebi pe ceilalți ucenici: »Voi nu vreți să vă duceți?«

Căderea a avut loc aici din cauza învățaturii. Mântuitorul nostru nu a făcut nimic care să poată necăji pe urmașii Săi. El nu le-a vorbit nici măcar aspru. Departe așa ceva. El a vestit simplu adevărul, că El este hrana vieții noi. Dar ei nu au înțeles aceasta și de aceea nu au vrut să asculte mai departe și nici să ceară explicații. Au plecat imediat înapoi, adevărul era prea aspru pentru ei, nu puteau să-l suporte. »Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o suferă?« Un ucenic adevărat șade la picioarele învățătorului și crede ce i se spune, chiar dacă nu înțelege tot ce i se spune, sau nu poate recunoaște motivele de ce este așa. Dar acești oameni nu au avut duhul unui ucenic adevărat și de aceea nu au vrut să asculte mai departe atunci când Învățătorul lor a început să le prezinte partea lăuntrică a adevărului. Voiau să creadă numai atât cât puteau să înțeleagă, dar când nu au mai putut înțelege s-au întors și au părăsit școala marelui Învățător. În afară de aceasta, Domnul Isus a învățat învățătura despre nemărginirea lui Dumnezeu și că oamenii au nevoie de Duhul Sfânt ca să fie conduși la El, »căci Isus știa de la început cine erau cei ce nu cred, și cine era cel ce avea să-L vândă. Și a adăugat: „Tocmai de aceea v-am spus că nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu“«. Domnul nostru a vorbit aici despre învățătura demodată a harului liber, așa cum oamenii din zilele noastre nu o iubesc. O numesc „calvinism“ și o dau deoparte, sub învățăturile învechite, despre care epoca iluminată nu știe nimic. Nu știu cu ce drept atribuie ei reformatorului din Genf o învățătură care este așa de veche ca și munții. Dar Domnul nostru Isus nu a ezitat să pună această învățătură înaintea dușmanilor Lui. El le-a zis: »Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimes.« El le spune aici clar, că ei nu pot veni la El, dacă Tatăl nu le-ar oferi harul pentru aceasta. Ei nu puteau accepta această învățătură smerită, și de aceea au plecat. Dacă adevărul însuși devine o piatră de poticnire, dacă Evanghelia, care trebuie să atragă pe oameni la cer, devine cauza pentru care ei se

întorc și pleacă, atunci este timpul pentru noi să nutrim suspiciune față de noi înșine și să ne întrebăm: „Nu vei deveni și tu acum șovăielnic? Nu te va pune în încurcătură vreun adevăr? Nu te vei poticni de vreuna din tainele Împărăției cerurilor?” Ferice de cel ce nu se poticnește de Hristos! Ferice de cel ce pune la o parte înțelepciunea proprie, ca să fie învățat de Domnul. Este foarte important că s-a pus această întrebare, căci mulți au plecat nu numai de la Hristos, ci »s-au întors înapoi«. Normal, urmare acestui fapt au devenit curând ce au fost odinioară. Bețivul vindecat de beție s-a întors la paharul lui, paharele s-au umplut în curând iar el se tăvălea iarăși în alcool ca scroafa în noroi. Bărbatul care a dus o viață desfrânată și la care a renunțat un timp, s-a reîntors în casa anumitor femei. »Câinele s-a întors la vărsătura lui.« Mincinosul convertit a început să mintă, hoțul să fure, și cel care blestema a început din nou să blastăme. S-au întors înapoi așa ca „ușuraticul“, care a părăsit calea pelerinajului și s-a reîntors în cetatea pierzării.

Este un lucru îngrozitor, când oamenii recunosc nebunia vieții lor și ies din ea iar după un timp se reîntorc în obiceiurile pe care le aveau odinioară. Vai, acești copii care s-au ars, aleargă iarăși în foc, fânțarul nerod zboară în sursa de lumină. Erau aproape scăpați, dar se cufundă iarăși în puhoiul deșertăciunilor. Ce va deveni din ei? Nu este de temut, că sfârșitul lor va fi îngrozitor, din cauza violenței cu care ei au atacat conștiința lor și Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul rău a ieșit din ei și a alergat în jurul lor. Apoi a revenit și a găsit casa goală, curățită și împodobită. De aceea el ia alte șapte duhuri cu el, care sunt mai rele decât el, și de aceea starea din urmă este mult mai rea decât cea dintâi. N-aș fi crezut, dacă mi-ar fi spus cineva, că acesta s-a întors înapoi, căci el părea foarte obosit din cauza păcatului și foarte dezgustat. Mi-aș fi putut imagina că ar putea să cadă într-o ispită mare și astfel să devieze pe cale, dar să se întoarcă înapoi? – cum ar fi posibil așa ceva? Cum, acest bărbat, care a fost eliberat de beție și ținea prelegeri despre abținerea, a ajuns iarăși un bețiv? Acesta, care a scăpat de necurățiile lui de odinioară și care atenționa pe alții să nu ajungă în aceeași stare, se tăvălește iarăși în poftă? Ce nebun! Dacă umblarea lui a fost bună, de ce a părăsit-o? Dacă a fost înțelept, ca s-o părăsească, de ce s-a întors înapoi? Dacă este corect să se reîntoarcă, de ce nu a rămas de la început acolo? Din cauza acestei nebunii fără margni, sângele lui va veni asupra capului lui.

Dar dacă vedem oameni cu minte că se comportă în felul acesta, chiar oameni de la care ne așteptăm la mai mult, să nu ne mirăm dacă ni se pune personal întrebarea: „Voi nu vreți să vă duceți?“

În cazul de față decăderea de la Hristos era evidentă, căci citim: »Nu mai umblau cu El«. Odinioară au mers împreună cu Isus pe străzi, dar acum nu mai voiau să aibă nimic a face cu El. Când Isus propovăduia, unde erau acești ascultători permanenți? Când a făcut o minune, unde erau acești spectatori uimiți? I-au dat din averile lor, dar acum nu mai dăruiau nimic. L-au rugat să le explice Cuvântul, pe care El îl vestise public, dar acum nu mai aveau nici o dorință după întrunirile intime. L-au rugat să-i învețe să se roage. Dar ei nu mai au nici un interes să se pună pe genunchi. Nu mai sunt destul de fățarnici, ca să țină pasul cu El, dacă inima lor nu mai este cu El. Cel puțin sunt suficient de cumsecade, ca să nu mai umble cu El, întorcându-se la păcatele lor de odinioară. Vai, cunoaștem pe unii care obișnuiau să umble cu Hristos și care acum nu mai merg împreună cu poporul Lui, căci inima lor s-a îndepărtat de Hristos. Nu mai respectă ziua de duminică, au pus Biblia la o parte, rugăciunea este neglijată și probabil desconsiderată. Nu mai umblă cu Hristos, preferă calea cea largă. Dacă vorbești cu ei despre starea lor și le amintești ce obișnuiau să facă odinioară, se retrag și par să spună: „Nu mai vorbi despre aceasta, vreau să uit ce a fost.“ Îmi aduc aminte de o familie, în care toți băieții și toate fetele afirmă că s-au întors la Hristos. Dar unii din acești tinerii iubeau distracțiile care nu se potriveau cu mărturisirea de credință, și când îi găseai în astfel de distracții, ce făceau? Se roșeau puțin, dar treptat afirmă cu toată îndrăzneala că niciodată nu au fost întorși la Dumnezeu, că au fost înduplecați să facă ceea ce după părerea lor nu ar fi trebuit să facă. Scuză lor era tot așa de greșită, ca și mărturia lor de odinioară. Ei știau că din proprie inițiativă au făcut ceea ce au făcut și de bună voie au mărturisit pe Hristos. Vai, tu, răzvrătitule, tu poți afirma că ai fost înduplecat, dar ști foarte bine că în mod

conștient ți-ai mărturisit credința, căci altfel n-ai fi fost niciodată botezat. Ai căutat expres să fi primit în Adunarea lui Dumnezeu, căci altfel nu ai fi fost primit. Tu singur porți responsabilitatea pentru aceasta. Dacă ai plecat de la Hristos, singur trebuie să porți rușinea din cauza aceasta, acum și în veșnicie. Dar dacă unii se despart așa de evident de părtășia cu Cel răstignit, totuși întrebarea trebuie să meargă de la inimă la inimă: »Voi nu vreți să vă duceți?«

### **Întrebarea propriu-zisă**

Domnul a avut un motiv să le pună pe inimă această întrebare, căci unul dintre ei plecase. El a zis: »Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece?« Nu erau mulți – doisprezece. »Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece? Și totuși unul din voi este un drac.« Este oare cota parte a înșelătorilor dintre noi mai mică decât la ucenici? Nu vreau să spun – ar fi o nedreptate – că la fiecare doisprezece membri ai Adunării, unul este un Iuda. Nu am nici un drept să afirm aceasta. Dar mă tem, că este foarte probabil ca în orice localitate oamenii să fie în medie așa cum au fost în timpul Domnului nostru, și probabil starea de lucruri în Londra este mai rea decât cea din Iudeea și din Galileea. Chiar dacă aș crede că la noi este mai bună, există totuși un anumit pericol. Este adevărat că în această Adunare este numai un membru care va trăda pe Hristos? Dacă este așa, lăsați întrebarea să se pună începând cu cel de la amvon și să meargă prin toată Adunarea, până la cel mai tânăr membru: »Doamne, nu cumva sunt eu?« Cu siguranță unul dintre noi va tăgădui sau va vinde pe Domnul său. Să dea Dumnezeu, ca să nu fiu eu acela!

În afară de aceasta, Domnul a știut că toți erau în stare să facă aceasta. Toți puteau să-L părăsească, și fără harul Sau ar fi făcut-o. S-a sculat Petru, același Petru, care a dat un răspuns îndrăzneț la întrebare. Dar Domnul știa, că Petru era apt să fie tot așa de necredincios ca și Iuda, dacă harul Lui nu l-ar fi întărit. Ah, fraților, dacă astăzi vedem pe uni care cad, să spunem: „Mâine s-ar putea să mi se întâmple mie!“ Nu este în noi aceiași inimă, aceiași natură, aceiași înclinare spre păcat? Nu suntem noi toți în pericol? Mă tem, că în mod deosebit este în pericol acela care în seara aceasta spune: „Sunt un om cu experiență, nu mi se poate întâmpla nimic.“ Dacă între noi este un frate care spune: „Aceste atenționări nu sunt pentru mine“, atunci acela este probabil omul care va face rușine numelui sfânt, după care este numit. Dacă un diacon, un bătrân, un creștin cu părul cărunț, o femeie credincioasă, demnă de toată cinstea, va zice: „Nu mă tem de nici o ispită, eu stau în afara domeniului unde se cere atenție și veghere“, atunci am motivele mele să mă îndoiesc. Prieten vigilant, mă tem că tu ești omul. Această încredere firească, această cutezanță plină de mândrie să-ți fie o atenționare, căci ele sunt fumul care arată spre focul care mocnește. »Cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.«

În afară de aceasta, Isus le pune întrebarea, pentru că ar fi fost deosebit de trist, dacă ei ar fi plecat. Nu citesc, că Isus ar fi spus ceva despre cei care au plecat înapoi. El se referă la ei prin expresia »Voi nu vreți«, dar nu pare să fie mers în urma lor, ca să-i roage să se întoarcă înapoi. El știa cine erau ei și știa că era mai bine dacă ei ar fi departe de El. Dacă pleava a fost suflată, atunci era numai împlinirea prorociei lui Ioan Botezătorul: »Acela are lopata în mână; Își va curăți aria«, de aceea a lăsat pleava să meargă la locul ei. Dar când a privit la cei doisprezece, atunci a zis cu o teamă și grijă sfântă: »Voi nu vreți să vă duceți?« Ca și cum ar fi vrut să spună: „Dacă voi plecați, voi, care de la început ați fost cu Mine, care ați fost aleși ca să fiți martori oculari ai vieții Mele, dacă voi, cei care ați fost cei mai apropiați de inima Mea și ați avut parte împreună cu Mine de bucuria și suferința Mea – dacă voi plecați, aceasta va fi un păcat.“

Prieteni, dacă unul din noi pleacă, ce scuză poate fi pentru noi? Dacă eu plec de la Domnul meu, nu pot să aștept nimic altceva decât mânia aprinsă a lui Dumnezeu. Nenorocitul de mine, am predicat înaintea oamenilor, și apoi să mă leapăd de Domnul! Voi deveni ținta săgeților de răzbunare. Și ce să spun despre frații mei, care stau înapoia mea, diaconii și bătrânii acestei adunări? Dacă vor pleca de la Hristos și Îl vor părăsi, mărturisind cu curaj aceasta, cine îi va apăra? Mulți bărbați și multe femei de aici s-au evidențiat. Experianța voastră creștină este

îndelungată, adâncă și deosebită, și ați vorbit și altora despre aceasta cu multă încredere și bucurie. Dacă plecați, meritați să fiți spânzurați, ca și Haman, de o spânzurătoare înaltă de cincizeci de coți – un monument al lui Dumnezeu pentru aceia care calcă în picioare sângele lui Hristos. Veți fi cei mai mari păcătoși ai timpului vostru. Faceți Dumnezeu, ca niciodată să nu se întâmple așa ceva, căci dacă unul din cei doisprezece o face, atunci este cel mai mare păcat. Inima Domnului se va întrista, gura batjocoritorului se va deschide, cei sfinți se vor întrista, iar pentru cei răzvrățiți va fi o mare rușine.

Și cu toate acestea, dacă unii pleacă, este necesar să se pună întrebarea, căci decăderea este foarte molipsitoare. Noi suntem numiți oi, și este în natura oilor, că dacă una merge pe drumul drept, celelalte o urmează. Dacă eu, cu experiența mea limitată, am văzut predicator după predicator cum au plecat după învățături noi, și în mod deosebit spre groapa adâncă a gândirii moderne, atunci m-am gândit la unul și la altul și mi-am zis: „Voi nu vreți să vă duceți?” Când oameni, cu care am vorbit, cu care m-am rugat și în care am avut încredere, unul după altul au căzut de la credința celor aleși ai lui Dumnezeu, aceasta m-a umplut de uimire și mi-a dat de gândit. Cu siguranță, acest păcat la modă are o influență fermecătoare asupra multor suflete și, dacă ar fi posibil, ar înșela chiar și pe cei aleși. Cât de puțini sunt cei ce stau tare la pietrele de hotar din acest veac al rătăcirilor! Cât de puțini sunt cei ce se păzesc în ziua ispitirii!

În sfârșit, ca să încheiem această parte a temei noastre, Mântuitorul nostru pune întrebarea, deoarece El dorește ca noi să-L urmăm totdeauna de bună voie. Vorbim câteodată despre „constrângerea blândă a harului”. Dar aceasta trebuie înțeleasă numai simbolic, căci nimeni nu poate umbla împreună cu Isus împotriva voinței lui proprii. Lipsa de voință ar duce la nimicire. Voința încetează să mai fie voință, dacă ea nu are o anumită putere. Harul lui Dumnezeu îi dă putere. Aceia care urmează pe Hristos cu adevărat, Îl urmează nu pentru că au fost constrânși să o facă. Harul nu are sclavi, el stăpânește un imperiu căruia Fiul i-a dat deplină libertate. Creștinii nu sunt târați înapoia lui Hristos. Ei cedază cu plăcere puterii de atracție a dragostei Lui, puterii adevărului, pe care El îl învață, și dragostei, pe care El o descoperă. Ei slujesc cu bucurie Domnului și Stăpânului lor. Isus pare să zică: „Dacă nu vreți să-Mi slujiți, puteți pleca.” Vreți să plecați? Hristos nu vrea ca cineva să mărturisească că este creștin, dacă el nu vrea să fie creștin. El nu vrea ca un predicator să vestească Evanghelia, pentru că el este plătit pentru aceasta, sau pentru că dacă nu ar face-o și-ar pierde prestigiul înaintea oamenilor temători de Dumnezeu. El nu vrea sclavi, ca să împodobească tronul Său. Farmecul ascultării constă în aceea că ea este de bună voie. Binecuvântarea slujitorului lui Hristos constă în aceea că noi luăm de bună voie și din toată inima și din tot sufletul crucea Lui asupra noastră și Îl urmăm. Nu neg constrângerea harului. Spun numai că ea se împacă foarte bine cu libertatea absolută a voinței înnoite de har. Dumnezeu tratează pe oameni ca oameni, nu ca pe o grămadă de pietre și moloz. Harul lui se arată în aceea, că El îi convertește și îi schimbă ca pe oameni care au voință, și nu ca pe trunchiurile de copaci, pe care Solomon a dispus să fie tăiate și cioplite, fără voința lor. Nu, nu, dacă vreți să plecați, atunci, plecați, dar dacă voiți să rămâneți cu El, atunci El vă va da harul să-L urmați până la sfârșit.

Nu știu dacă ascultătorii mei sunt conștienți de seriozitatea acestui fapt, căci eu doresc să îl pun pe inima lor, dar eu însumi îl simt. O, fraților, este foarte ușor să strângi o mulțime de oameni. Problema este să menții ani la rând pe aceia care mărturisesc că sunt pocăiți. În toate bisericile are loc o permanentă cernere, și aceasta înlătură pleava. Un foraj lucrează pe această arie. Unii rămân mulți ani și cu toate acestea se dovedesc nefolositori. Domnul continuă să ceară, dar anumită pleavă nu zboară imediat, probabil din cauză că deasupra ei stau boabele de grâu: este o soție bună, sau o mamă sfântă, sau un bărbat evlavios, prin care cei dubioși mai sunt încă păstrați. Când aceștia vor fi luați, la următorul vânt pleava va fi spulberată. Ah, nu fiți ca pleava care este acoperită și stă ascunsă sub grâu. Nu plecați, vă rog. Domnul vă poate ține. Ar fi un privilegiu pentru mine să vă înmormâtez, decât să vă șterg numele, din cauza comportării voastre în contradicție cu mărturisirea voastră. Ar fi mai bine ca voi să vă strângeți în jurul

trupului meu mort, dacă așa Îi place Lui Dumnezeu, ca să mă ia acasă, și să ziceți: „A trăit și a murit fiind credincios Domnului său“. Da, astăzi să aibe loc aceasta, dacă așa vrea Dumnezeu, mai bine decât dacă aș trăi și aș dezonora adevărul prețios, pe care l-am vestit, și aș pleca de la Domnul, despre care spun că Îl iubesc. Ceea ce îmi spun, gândesc că fiecare din voi își zice: „Este mult mai bine să mor, decât să tăgăduiesc pe Domnul nostru.“

## **Răspunsul lui Petru**

»Doamne, la cine să ne ducem?« Acesta este primul răspuns. Observați că lui Petru nu i se pare posibil ca cineva să plece înapoi, căci răspunsul natural la întrebarea lui Petru »La cine să ne ducem?« este „plecați înapoi“. Petru nu poate suporta acest gând. Te întreb, pe tine, fratele meu preaiubit în Hristos, poți tu să-l suporti? Poți tu? M-aș putea îndrepta spre unul din frații noștrii, care odinioară a fost printre cei ce blestămau și se îmbătau, iar acum este unul dintre cei mai zeloși dintre noi: frate, vrei să te întorci înapoi? Sunt sigur, că gândul la o bătaie i-ar fi mai plăcut decât să-și imagineze că se va întoarce la taverna de odinioară. Mă adresez unui altuia, care a iubit tot felul de păcate, el este în seara aceasta între noi, cel mai bucuros dintre cei bucuroși în lucrarea pentru Domnul lui, și îl întreb: frate, vrei să te întorci acolo de unde ai venit? Vrei să savurezi iarăși viața plăcerilor de odinioară? Ar însemna moartea ta. Să presupunem că unul dintre noi, care este proprietate a lui Hristos, ar fi propus să meargă înapoi în lume. Presupuneți că noi nu suntem imorali ci comportarea noastră exterioară este așa cum cineva și-o poate dori, vom vrea noi să ne întoarcem la acea moralitate moartă în care nu era nici viața credinței și nici lumina speranței? Nu, nu! Pe când creștinul din cartea „Călătoria creștinului“ a lui Bunyan s-a gândit să se întoarcă înapoi, și-a adus aminte că nu are nici o armură pentru a-și proteja spatele. Avea un scut și era acoperit din cap și până la picioare, dar nu avea nimic care să-i protejeze spatele. De aceea, dacă s-ar fi întors, dușmanul putea să-l străpungă cu o săgeată. De aceea și-a zis, oricât de rău ar fi, voi merge tot înainte, căci dacă m-aș întoarce ar fi mult mai rău, și și-a continuat curajos drumul spre slavă. Luați seama, atunci când sunteți ispitiți: nu vă lăsați copleșiți de gândul de a fugi din luptă în ziua de măcel! Fie ca retragerea voastră să fie imposibilă! Dumnezeu în harul Său s-o facă imposibilă!

Dar, atunci, la cine să ne ducem?

Unde aș putea să mă retrag, dacă aș renunța la meseria mea și aș vrea să încetez să mai mărturisesc despre Isus? Dacă aș fi la bordul unui vapor și s-ar ridica o furtună, atunci marinarii vor spune: „El este Iona“. Dacă părăsesc pe Dumnezeuul meu și lucrarea Lui, atunci cel mai de jos om va arăta cu degetul spre mine ca spre cel mai răzvrătit om. Dacă m-aș duce pe continentul de vest și acolo m-aș ascunde în satele și pădurile din spatele lor, pot paria 10 la 1 că dacă m-aș ascunde în cel mai îndepărtat bloc, se va găsi unul care mă va descoperi și va zice: „Ce, tu ești omul ale cărui predici le citesc în ziarul nostru? Cum de ai ajuns aici?“ În cele mai singuratice locuri ale pământului, unde oamenii vorbesc limba engleză, predicile mele vor alerga ca un strigăt înapoia răufăcătorului și vor sluji drept mandat de arestare. Cu siguranță voi auzi întrebarea: „Ce faci tu aici, Ilie?“ și ce aș putea să răspund? Unde m-aș putea duce? Nu va exista nici un loc de refugiu pentru mine. Eu trebuie să slujesc permanent lui Dumnezeu. Tot așa este și cu voi, prieteni dragi. Voi nu puteți pleca de la Isus. Voi, cei care sunteți ucenicii Lui, v-ați predat lui Hristos. Nu există nici un loc unde ați putea pleca. Să presupunem că ați încerca să vă întoarceți la necredință. Voi știți prea multe, aveți o experiență mare. Necredința nu vă va oferi o ușurare, chiar dacă ar face-o la alții. Un liber-cugetător? Dar, conștiința ta te va chinui. Să presupunem că ai deveni un catolic. Te vor satisface formele și ceremoniile? Nu. Frații mei, nu știu unde ați putea merge, dacă veți părăsi pe Isus și adevărul. Vă puteți coborî în adânc, dacă vreți, dar acolo nu veți avea liniște, căci cei pierduți vor striga: „Ați venit aici? Cum, voi ați mers la Masa Domnului, nu-i așa? Voi sunteți oamenii care obișnuiau să împartă pliante. Nu v-am

auzit noi predicând la colțurile străzilor?“ Va fi ceva insuportabil pentru voi, să mergeți în locul de pierzare. Îți spun, omule, de zece ori mai rău decât pentru un altul, căci strigătele celor fără de Dumnezeu te vor urmări toată veșnicia, și cuvintele lor vor arde ca focul de ienuper, când vor striga: „Ipocritule! Necredinciosule! Ai cunoscut Adevărul și nu l-ai trăit.“ Dacă am obosit față de Domnul nostru, nu vom primi altul. Unde am putea găsi un altul așa de bun ca El? Să plecăm înapoi de unde am venit, sau să revenim la El? Să mergem imediat la El și să-I spunem cât de nebuni am fost. Să-L rugăm să ne păstreze în casa Lui. „Nu mă alunga din lucrarea pentru Tine, Doamne!“ Nu sunt vrednic, nici măcar să dezleg cureaua sandalelor Tale, dar permite-mi să fiu slujitorul Tău, căci cui aş putea să slujesc? Cum aş putea să trăiesc altfel? Ce altă bucurie aş putea avea, decât aceea de a face ceva pentru Numele Tău?

Dar Petru a dat un al doilea răspuns. El a zis Domnului nostru: „Tu ai cuvintele vieții veșnice“, ca și cum ar fi vrut să spună: „Nu putem să plecăm de la Tine, Doamne bun, dacă ne gândim la veșnicie.“ O, veșnicie! Ce vor face în veșnicie aceia care pentru un câștig josnic sau ca să scape de un zâmbet batjocoritor, se îndepărtează de Hristos? Cei care renunță la Evanghelia lui Hristos, ca să pară „respectabili“ sau să fie culți – ce vor face ei în veșnicie? Numai Hristos poate da viața veșnică, sau viața pentru veșnicie. Despărțiți de El suntem aruncați afară ca morți. Cei necredincioși vor fi alungați veșnic dinaintea Lui Dumnezeu și de la slava puterii Sale, căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii. Fraților, noi credem că mântuirea este în Hristos, și niciunde altundeva. Cum putem atunci să-L părăsim? Noi știm și suntem siguri că Cuvântul Său a pus viața veșnică în noi. Din când în când vedem licăriri ale zilei veșnice, din care lumina, pe care o avem, se va mări tot mai mult, și suntem siguri că Domnul ne-a dat viața veșnică prin Cuvântul Său. Cum am putea atunci să-L părăsim? Mântuitorule, leagă-ne de Tine Însuși! Vino, stigmatizează-ne cu crucea. Fă să purtăm în trupul nostru semnul rănilor Tale. Unii dintre noi poartă pe trupul lor un filigram. Pecetea noastră nu este pe un anumit loc al corpului nostru, ci noi suntem cufundați în Numele Tău. Din cap și până la picioare suntem ai Tăi. Nu putem să anulăm faptul că prin botez am fost îngropați împreună cu Tine. Suntem ai Tăi prin semnele exterioare, dar mult mai mult suntem ai Tăi prin harul lăuntric, care ni l-ai dat, prin care noi suntem morți față de lume și prin care Tu ne-ai trezit la viața veșnică în Tine.

Aici sunt două funii care ne țin. Una este, că noi nu ne putem niciunde duce, și a doua, că fără Hristos nu putem avea viața.

Cea de-a treia funie este: »Noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.« Ați învățat voi, frați iubiți, că Hristos este cu adevărat Mesia, Fiul Tatălui? Credeți voi aceasta? Credeți și știți că Hristos este Fiul Celui Preaînalt? Cum putem să-L părăsim? Dumnezeu L-a trimis, atunci să plecăm noi de la El? El este Dumnezeu, cum să-L respingem? Nu, Doamne bun, cădem la picioarele Tale și le ținem strâns. Cu smerenie luăm hotărârea ca prin puterea Duhului Tău să rămânem în Tine. Mântuitorule, vrem să fim veșnic ai Tăi. Puteți să spuneți cu multă îndrăzneală aceasta, dacă vorbiți având încredere în har, căci, fraților: »Cine ne va despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru?« Ce chinuri au suferit sfinții care au fost prizoniți și cât de neeficiente au fost atacurile dușmanilor, care voiau să-i despartă de Hristos! Dacă suntem cu adevărat una cu Hristos, atunci Satana poate tot așa de puțin să ne despartă de Hristos, cum a putut să despartă pe Pavel, sau pe Ioan. Acești sfinți nu au avut mai multă putere decât avem noi. Ei au primit totul de la Hristos, și aceasta facem și noi. Gândiți-vă cum au fost biciuiți și chinuiți martirii, și totuși au strigat: „Nimeni altul, decât Hristos“. Au fost legați de cozile cailor și târați în moarte, dar niciodată nu le-a venit gândul să se lepede. În acele zile de început mulțimi de bărbați, femei și copii erau înaintea tribunalelor iar judecătorii lor obosiseră în împlinirea sarcinilor lor sângeroase. Prigonitorii au inventat tot felul de chinuri, pe care nu le pot numi, dar sfinții lui Dumnezeu au triumfat peste martiriul lor. Lupta dintre cruzimea infernală a păgânismului roman și slava lui Dumnezeu din sufletele bărbaților și femeilor credincioase a fost foarte înverșunată. Priviți chiar la prigonirile din timpul nostru când Smithfield era înflăcărat de moartea celor sfinți. Cu câtă

glorie au învins cei credincioși pe dușmanii lor! Citim despre o sfântă, că atunci când a născut un copil în temniță, în dureri a strigat, așa că chinuitorii ei au întrebat triumfători: „Dacă nu poți suporta aceste dureri, cum vei suporta când peste câteva zile vei fi arsă de viu?” Ea a răspuns: „Voi vedeți în mine, o femeie, slăbiciunea firii, dar așteptați până va veni ziua, și veți vedea în mine, un mădular al trupului lui Hristos, puterea harului. Nu mă voi da înapoi și nu voi țipa, când voi arde pentru Hristos.” Și ei au constatat că ea nu s-a dat înapoi, nu s-a speriat și nu a țipat sau s-a zvârcolit, ci a ars repede, mărturisind pe Domnul ei. Ah, a fost minunat! Hristos a râs de dușmanii Săi cei mai puternici, dar Duhul Său S-a odihnit peste sfinții Lui slabi și i-a întărit, așa că ei au biruit. Ah, de am avea toți acest har. Îl vom avea când va veni încercarea, căci »Domnul Sabaot este cu noi, Dumnezeuul lui Iacov este locul nostru de scăpare.«